

ønsker at udstede noget Forbud mod, at Kvinder kan faa Adgang til Præsteembeder, aldeles ikke; det har vi fra konservativ Side ikke ønsket. Vi har kun betonet, at der ikke bør lovgives herom, før der fra Kirkens Side foreligger saadanne klare Udtalelser, at vi kan se, at det virkelig er et Ønske fra den Side. Men her er der det mærkelige, at Venstres ærede Ordfører betoned: vi vil gerne være med til at løse dette Spørgsmaal paa en Maade, som de danske Kvinder kan være tjente med. Vi mener imidlertid, at her er der noget andet, som maa tages i Betragtning. Det er ikke nok at imødekomme, hvad en Fraktion af danske Kvinder, der maaske taler noget højt, kan ønske i Øjeblikket, men vi maa ogsaa tage Hensyn til, hvad den danske Kirke ønsker, og det kom ikke klart frem i de Udtalelser, som faldt fra den ærede Ordfører for Venstre, idet han syntes at være villig til, at den danske Rigsdag paa et senere Tidspunkt kunde lovgive om dette Spørgsmaal, uden at Kirken var blevet hørt, naar blot en enkelt Menighed fremsatte Ønske derom, og der var kvindelige Kandidater, der søgte Embedet. Det er dette independentiske Standpunkt, som jeg bebrejdede Hr. Jensen-Sønderup ved første Behandling af det Zahleske Lovforslag, og jeg tror, at hvis Venstre vil fastholde dette Standpunkt, vil det i ethvert Tilfælde ikke derigennem have imødekommet den kirkelige Opinion her i Landet, for denne gaar ud paa at fastholde, at den danske Folkekirke er en Enheds Kirke, ikke noget Kongregat, ikke en Samling af selvstændige Menigheder. Men det er altsaa et Spørgsmaal, der hører Fremtiden til. Nu gælder det om, at vi kan blive enige om at lovgive for de Embeder, som er egentlige Stats- og kommunale Embeder, og med Hensyn dertil er jeg fuldstændig enig med Venstres ærede Ordfører (N. Johan Laursen), idet det vilde forekomme mig rimeligt, at dette Lovforslag nu bliver hurtigt fremmet i dette høje Ting, og jeg vil haabe, at de Udtalelser, som kom fra Socialdemokratiets ærede Ordfører (Kammersgaard), ikke betyder, at man her igen vil føre lange og ørkesløse Forhandlinger, som i Virkeligheden kun vil slaa fast, at de radikale Partier her i Rigsdagen vel ynder overfor Danmarks Kvinder at fremsætte Skueretter, men at skride til virkelige Reformers,

saaledes som vi staar rede til baade i Venstre og i det konservative Folkeparti, det vil man ikke. Jeg tror, at de danske Kvinder vil frabede sig at faa disse Skueretter sat frem, de vil bede om at faa virkelige reelle Fremskridt paa dette Omraade.

Nu læste jeg i Bladene i Morges, at der er fremkommet en Udtalelse — til den højtærede Justitsminister tror jeg det var — fra „Dansk Kvindesamfund“, en Henvendelse, som sikkert ogsaa vil komme til dette høje Ting, da det var en Henvendelse til Regeringen og Rigsdagen. Jeg antager, den er udgaaet fra Formanden, den radikale Fru Julie Arenholt, der paa forskellig Maade har agiteret ivrigt for Kvinders Adgang ogsaa til Præstestillinger, men hvem man mærkelig nok aldrig kan faa i Tale ved Møder, naar saadanne holdes — jeg har da forgæves søgt at komme til at diskutere den Sag med hende paa Møder; det har ikke været mig muligt. I denne Henvendelse har man brugt Udtryk, som jeg benytter Lejligheden her til at paatale, da jeg tror, at den Maade at tale Kvindernes Sag paa er meget uheldig. Jeg er ganske overbevist om, at Hovedmassen af danske Kvinder er meget lidt tjent med den Repræsentation for deres Interesser, som „Dansk Kvindesamfund“ er, naar det saaledes vil være Talerør for danske Kvinder. Der staar i denne Henvendelse: „Kirken har i sin blinde Iver for at værne Kirkens Omraade ladet de verdslige Myndigheder forhindre Fornylse og Udvikling indenfor Kirken selv.“ Jeg gad nok spørge, som jeg har haft Lejlighed til at spørge gentagne Gange: Naar har Kirken forhindret dette; naar har overhovedet Kirken kunnet faa Lejlighed til at udtale sig om kirkelige Anliggender? Har man ikke herinde fra, navnlig fra den radikale Side, som Fru Julie Arenholt er Talsmand for, Gang paa Gang villet dæmme op for Kirkens Røst? Det har man gjort fra radikal Side; og saa siger man her, at Kirken „i blind Iver“ o. s. v.! Det er Floskler, som viser, at man ikke har den mindste Forstaaelse af den Slags Ting, og det lægger alvorlige Hindringer i Vejen for virkelige Forbedringer af Kvindernes Stilling.

Jeg haaber derfor, at man ikke vil tage noget Hensyn til den Slags Henvendelser, og at man nu vil fremme Behandlingen af det foreliggende Lovforslag, hvor vort Parti